

Avant
número extraordinari

+Aportacions
al **13^è Congrés**
del **Partit**
dels i les **Comunistes**
de **Catalunya**

per la ruptura democràtica
per la unitat dels i les comunistes

Editorial

Continguts

13è Congrés del PCC

Com a conseqüència de l'important quantitat d'aportacions al XIIIè Congrés, ens hem vist obligats a editar un segon volum de textos, procedents de diferents àmbits del partit.

Alguns textos són de camarades militants i altre de cèl·lules de l'organització.

S'han portat a terme debats en 43 àmbits de discussió, a més de les organitzacions que s'han volgut reunir per discutir i fer aportacions.

En total hi ha hagut 89 reunions de debat durant el procés congressual i més de 120 esmenes.

Els principals debats han estat l'adequació del partit com a instrument polític, el procés d'unitat comunista, la discussió sobre la república catalana i el projecte federal, la politització del moviment obrer i el projecte sindical, així com l'articulació dels conceptes de Front d'Esquerres, Front Democràtic i Nou Espai.

El 13è Congrés del PCC es celebrarà els propers 19 i 20 de juliol de 2014 a les Cotxeres de Sants.

Aportació d'Óscar Martínez pàgina	3
Aportació de la Cèl·lula de Barberà-Badia pàgina	6
Aportació de la Cèl·lula de Badalona pàgina	6
Aportació de la Cèl·lula de Terrassa pàgina	7
Aportació al Vallès Oriental pàgina	8

Aportacions al 13è Congrés

Aportació d'Óscar Martínez

Reflexions en veu alta al voltant del XIII Congrés

Comparteix amb vosaltres un parell de qüestions que em ronden el cap des de fa temps. Vagi per endavant que són reflexions en veu alta. Aquest escrit no pretén ser un article ben estructurat ni pensat, solament l'expressió d'una inquietud i -per què no dir-ho- d'una certa angoixa política al voltant dels canvis que ha de fer el nostre partit. Intentaré ser molt breu buscant la màxima eficàcia. Prefereixo emprar la forma epistolar i no l'article també perquè així puc escriure sense cap limitació.

Tard o d'hora haurem d'escollir com a comunistes què som i què volem fer. Jo tinc ben clar que si aquest partit vol dirigir a la nostra classe per fer la Revolució, haurà d'escollir el bàndol correcte. Per això em pregunto el sentit que hi ha darrere de la tàctica que oficialment estan adoptant els seus òrgans de direcció.

M'explico.

M'estic referint a la doctrina del Nou Espai. Estic totalment d'acord que els temps exigeixen apostar per una solució frontpopulista (sense que això suposi abandonar totalment altres vies, no sigui que aquella acabi fracassant). Però l'elecció del mitjà no ens ha de fer oblidar mai l'objectiu final. Perquè si sacrificuem l'objectiu en benefici de poder usar el mitjà, en altres paraules, si per construir un front popular ens hem de conformar amb obtenir canvis superficials, cosmètics, amb mi que no comptin.

Traslladem això al terreny més concret de l'escenari polític actual.

Està clar que, com a comunistes, no podem seguir tancant els ulls davant l'enorme pèrdua de legitimitat que té el règim de la Transició -i el mateix capitalisme-

entre les classes populars. Les promeses que va fer aquest règim s'han revelat totalment fraudulent per a la immensa majoria de la població. I tot i així encara ens costa admetre que hem de trencar tots (TOTS) els lligams que el nostre partit conserva respecte al seu passat com a força política que va participar en la gestació i manteniment d'aquest enorme frau polític.

A nivell teòric admetem que s'han de fer canvis revolucionaris en les formes de fer política (de fet, ens recordem a nosaltres mateixes que sempre ho hem dit: aquesta democràcia de baixíssim nivell no pot mai arribar per sí sola a assolir els objectius emancipatoris que històricament s'ha posat a si mateix el moviment obrer). Ningú pot donar-nos lliçons respecte a això perquè fa més de 100 anys que ho diem. I hauria de ser motiu d'alegria que aquesta conclusió esdevingui hegemònica entre les classes populars. Però no, sembla que ens foti que altres ho diguin amb la boca gran. Suposo que serà perquè ho hem dit abans, però amb la boca petita.

Perquè això és la teoria. En la pràctica ens hem acostumat a treballar amb el que hi havia (i que consti que no vull donar lliçons a ningú, solament constatar la contradicció actual entre teoria i pràctica). I què hi havia?

Doncs el que hi havia era una immensa operació de cosmètica del capitalisme, que es presentava com el menys dolent dels mons possibles, i en la que s'ens deia que era el poble el que escollia als seus governants quan nosaltres sabíem perfectament que el poble no pintava -ni pinta- res; del que es tractava era de fabricar una aparença de consentiment per poder continuar dominant i explotant a la classe treballadora sense gaire oposició. La dictadura perfecta, vaja. Perquè, com lluitar contra una dictadura que es disfressa tan bé de democràcia? Impossible.

Fins ara. La falsa democràcia s'ha tret la disfressa. Ara es mostra com el que és: una dictadura dels malament dits mercats. La població, per primer cop des de la Segona Guerra Mundial, sap qui mana realment, perquè

els capitalistes s'han vist en la necessitat de posar a alguns dels seus a governar directament: els Mario Draghi i companyia. S'obre una gran oportunitat per canviar el món per primer cop des de fa decennis.

El problema resideix en què ens hem presentat a les eleccions, hem format part de governs de coalició que han actuat descaradament en benefici dels interessos capitalistes, ens hem empassat fins i tot les primeres cullerades de l'austericidi. Les hem aprovat amb el nostre vot al Parlament, per a vergonya nostra.

A dia d'avui, no hem fet un exercici clar d'autocrítica respecte al passat més immediat. I una prova és com seguim veient la coalició ICV-EUiA. Perquè nosaltres hem canviat la política (almenys en el pla teòric) i hem fet canvis a la direcció. Però i els altres?

"Perdò, què és això del Nou Espai, on és?", deuen dir molts ciutadans que són conscients del que passa i encara no entenen com seguint ballant amb gent que té les mans tacades d'aquest frau de què parlava fa un

moment; i l'escàndol al voltant de la Federació de Municipis n'és una mostra més.

Seguim posant en l'equació a ICV com a part inseparable del projecte polític anomenat Nou Espai. És més, posem per endavant l'acord polític que tenim amb ICV abans de donar cap pas per buscar l'acord amb altres forces. Posar com a condicionant sine quanon a ICV dóna un missatge d'immobilisme, de què el primer és mantenir segons quina gent als seus càrrecs i no l'objectiu de ruptura democràtica que hem anunciat com a genuïnament nostre.

Permeteu-me que digui el que penso respecte a això.

És una enorme cagada, un grandíssim error. Com pretenem presentar-nos com a partit d'avantguarda si seguim caient en la mateixa contradicció de sempre? Diem una cosa i fem una altra.

En altres paraules, prevenir-nos contra la possibilitat ben real de què l'oligarquia forci una segona Transició al seu favor, implica examinar amb lupa el passat polític de tothom, perquè la mateixa població ho fa i no perdona cap signe de doble moral (no ens estranyi que l'estancament electoral de la coalició tingui a veure en part amb tot això).

I no estic parlant des d'una posició sectària. Però sí estic parlant de crear un Front Popular, per l'amor de Marx!!!! Si la meua reflexió fos sectària diria que amb el PCC ja en tenim prou i cap de nosaltres està tan boig per pensar això.

Però definim què és un Front Popular, ara i aquí.

No és una suma de sigles de partits d'esquerra. Primera confusió. Si fos així, hauriem d'incloure al PSOE, que s'autodefineix com a partir de centre-esquerra. Creieu de debò que la població admetria un acord així, amb un partit que ha arribat a l'extrem de reformar la sacrosanta Constitució per fer-nos pagar a totes el deute generat pels taurons del capitalisme de casino? Sembla que l'actual (espero que per poc temps) coordinador general d'IU pensa així. Confio en què no hi hagi entre nosaltres ningú que estigui disposat a acceptar el que seria una reedició del frau polític que ens escanya i que

ja ha donat prou de si. Té alguna cosa a veure l'actual PSOE amb el PSOE de la II República? A què no? Creu algú sincerament que l'elecció de Pedro Sánchez com a nou secretari general no vol dir una altra cosa que el PSOE es torna a posar de nou al servei de l'oligarquia, "para lo que guste mandar el señorito"? I una darrera pregunta: algú posa en dubte encara que el fenomen "Podemos" deixa en ridícul la intenció d'una part d'IU de reeditar el pacte andalús amb el PSOE a nivell estatal?

Però un Front Popular tampoc és una suma de partits, i prou. Segona confusió. Si alguna cosa està clara és que els partits ja no són l'única forma d'activisme polític possible. No podem negar que el factor web 2.0 ha suposat una revolució -ja veurem la profunditat de la mateixa- en les formes de fer política. Això no vol dir que els partits estiguin condemnats a desaparèixer. Vol dir que han d'evolucionar, i si no evolucionen acabaran desapareixent o, com a mínim, perdent importància política. Però tampoc vol dir buidar la política de contingut i pensar que el mètode és l'únic que falla (que ja no hi ha polítiques d'esquerres i dretes) com pensen alguns dels gurús de la tecnopolítica. El fracàs d'experiments com el Partido X ho demostra. Ara bé, construir un Front Popular avui dia significa comptar amb gent sense partit, que no per no tenir carnet deixa de tenir influència política. És més, segurament el que cal és posar a aquest tipus de gent al davant de les propostes electorals transformadores, si el que es vol és evitar que l'enorme desafecció política existent segueixi beneficiant a la dreta i a l'extrema dreta. Apostes com les de Guanyem Barcelona sembla que van per aquest camí. La nostra particular, la proposta com a candidat del Gerardo Pisarello, va ser un pas positiu en aquest sentit.

Tercera confusió. Un Front Popular tampoc és un pacte d'elits. Si volem portar els fruits de la mobilització a les urnes i, per tant, a les institucions hem de partir de la idea que les coses han canviat, i per a bé. Acords polítics fets des de dalt, sense comptar amb les bases, no tenen futur. Perquè és impossible desafiar l'oligarquia sense generar entusiasme a partir de les victòries -poques, és cert, però importants- que provoca la mobilització. El procés és de baix a dalt. Els líders es formen i se reafirmen en la lluita, com demostra el cas

d'Ada Colau i -per què no dir-ho?- del mateix Pablo Iglesias, que ha construït la seva imatge enfrontant-se a la caverna mediàtica partint d'un projecte modest com és una televisió feta al barri obrer de Vallecas.

La desconfiança generada respecte als partits d'esquerra integrats fins ara en el sistema només es pot vèncer si les bases d'aquests partits participen en peu d'igualtat amb la gent dels moviments, si fan seves les lluites dels moviments i si les direccions d'aquells partits renuncien a intentar dirigir els moviments des de dalt. Els moviments saben que tard o d'hora la seva lluita ha d'arribar a les institucions per poder decidir-ho tot, però no serà així si els partits continuen veient-se a si mateixos com els únics actors polítics d'importància, ni tampoc serà així si els moviments continuen veient en els partits simples mecanismes de repartiment de càrrecs públics. Casos com el de la Federació de Municipis no ajuden gaire en aquest sentit, posant en evidència que encara han de canviar moltes coses. L'única manera de trencar amb aquesta dinàmica és obrir els processos de confluència a les bases dels partits i dels moviments, sense que cap partit es pensi que pot ser el "pal de paller" de res, ni es cregui que fent algun fitxatge entre els líders dels moviments socials ja està tot fet.

Les i els comunistes hem estat sempre immersos en les lluites per una societat plenament democràtica, negant-nos a rebaixar la democràcia a un sistema d'elecció d'elits a l'estil shumpeterià. No oblidem que el triomf del neoliberalisme no hagués estat possible sense aquesta degradació del concepte original de democràcia, moltes vegades fruit de cops d'estat i dictadures militars sagnants. Ara que aquest model està en crisi, que rep el qüestionament -quan no l'oposició frontal- d'una part creixent de la població, que aquesta es nega a continuar representant el paper de simple comparsa del joc polític, què hem de fer, renunciar a la nostra tradició o, ben al contrari, onejar-la amb orgull i vindicar-nos com les seves màximes defensores?

Aportació de la Cèl·lula de Barberà-Badia

Aportació al punt 1.1

Les i els comunistes no ens podem permetre cometre la innocència d'enfocar l'anàlisi com si fos des del punt de vista d'un narrador extern i asèptic. Afirmem amb raó que les derivacions sòcio-culturals del neoliberalisme han estat responsables de la despolitització de la classe obrera, de la dissolució i posada en dubte del mateix concepte classe obrera. Però no podem ser tan ingenus de pretendre que els amos del capital no actuessin així. El capitalisme ha fet el seu treball, desplegant una gran xarxa a tots els nivells i sobretot, va guanyant la batalla cultural. Però tinguem en compte que la batalla per la ideologització dels treballadors és nostra, no seva, per tant no podem acusar al neoliberalisme d'haver fet allò pel que es va idear. A nivell estratègic el moviment comunista, sobretot l'europeu, s'ha mogut de manera un tant ingènua, amb seguretat amb excepcions notables. Nostra és la responsabilitat de reprendre la batalla ideològica cultural, d'arrencar les profundes arrels que els Fukuyama de torn han anat plantant atribuint-se el dubtós honor d'acabar amb la història, destruint els arguments del postmodernisme nihilista com a legitimador cultural del neoliberalisme. Reprenent el dur treball d'anàlisi de la realitat quotidiana amb l'eina més profitosa que Marx i Engels ens van llegar, el materialisme històric com a base filosòfica per al socialisme científic. Un treball que ha de ser paral·lel i inseparable de la noves formes polítiques que necessitem i que esperem desenvolupar en aquest 13 congrés. Un treball transversal i multidisciplinari obert a qualsevol persona, ciència o col·lectiu que estigui disposat a treballar mà a mà. Una actitud oberta, mai hermètica, que permeti que el treball del partit pugui ser compartit amb la societat a tots els nivells. Tenim la responsabilitat de tornar a ser avantguarda, de despertar consciències, d'evidenciar l'alienació quotidiana. Una responsabilitat envers nosaltres mateixos i envers tots, una responsabilitat de classe i com a classe. Si no reconduïm la nostra lluita en les línies que aquest congrés pretén establir, correm el risc no només de deixar de ser avantguarda, sinó de perdre la batalla de la història.

Aportació de la Cèl·lula de Badalona

Ressaltar el paper dels mitjans de comunicació i l'escola per aconseguir la "resignació".

Situar on sigui coherent amb el text el següent paràgraf:

La formació de la consciència dels éssers humans depèn de la seva capacitat per comprendre la societat en què viuen. Aquesta es troba condicionada per una informació que es rep a través dels mitjans de comunicació de masses que defensen els interessos dels seus propietaris que traslladen tòpics simplistes i metàfores enganyoses que presenten com a veritats de sentit comú.

D'altra banda seguint el model americà en l'educació, la dreta es disposa a destruir l'ensenyament públic exercida per docents independents, per reemplaçar-la per un sistema administrat com una empresa on els professors molestos poden ser fàcilment silenciats. (El "progressista" Ernest Maragall va ser l'inductor d'aquest procés a Catalunya).

Aportació de Badalona al punt 2

Alternatives a nivell europeu

El nostre partit no pot presentar com a alternativa simplement un catàleg de bons desitjos i obviar aspectes essencials que s'estan debatent en el conjunt de les forces d'esquerra europea, també a Espanya, que a partir de la coincidència general en la confrontació i la lluita contra les polítiques dels Tractats neoliberals i de l'Euro, discuteixen escenaris com la viabilitat de UE o la sortida de l'euro.

Introduir ara aquest debat seria precipitat però sí hauria a fer-se una referència que aquestes alternatives estan sobre la taula sinó s'aconsegueix corregir el rumb de la UE sempre en el marc d'una aliança dels països del sud d'Europa.

Aportació de Badalona al punt 6

Observacions:

- Creiem que hi ha reiteració en el text, una excessiva xerrameca en el bon sentit de la paraula. així mateix trobem a faltar una autocrítica del paper que en aquests últims temps.

- Entenem el Moviment Obrer com un moviment social que des de la nostra perspectiva de classe ideològicament parlant té com a principal objectiu la TRANSFORMACION SOCIAL i ELIMINACIÓ DE LES CLASSES SOCIALS.

El MO, es dota d'organitzacions de tot tipus, culturals, socials, sindicals, en moltes ocasions les i els comunistes han confós en MO amb el Moviment Sindical, organització - instrument que confronta el Capital-Treball en un espai molt concret-Relacions Laborals-Empresa i ha abandonat la confrontació en l'espai social.

- Així mateix trobem a faltar una autocrítica del paper de les i els comunistes tant en el MO com al MS, creiem que el desarmament ideològic de la Classe Obrera té molt a veure amb el desistiment conscient o inconscient dels que han liderat aquests instruments.

-Trobem a faltar reivindicacions històriques com ara el:

a / El repartiment de la Jornada Laboral que en l'actual context de globalització i mecanització dels mitjans de producció no pot quedar-se a les 35 hores sinó que hem d'anar a l'aspiració de les 30 hores setmanals.

b / Control democràtic de les empreses, això significa la participació dels/les treballadors en els consells d'administració de les empreses i sectors estratègics des dels Serveis públics com l'educació o la salut pública, Serveis Socials, així com l'energia, llum, aigua, gas, transport, habitatge ..

c / Jubilació als 60 anys i en determinats sectors i per a determinats col·lectius 55 anys.

d / Eliminació de tot tipus de discriminació per raó de gènere, sexe, edat o religió.

i/ Reforma Fiscal que s'ajusti als nostres principis ideològics.

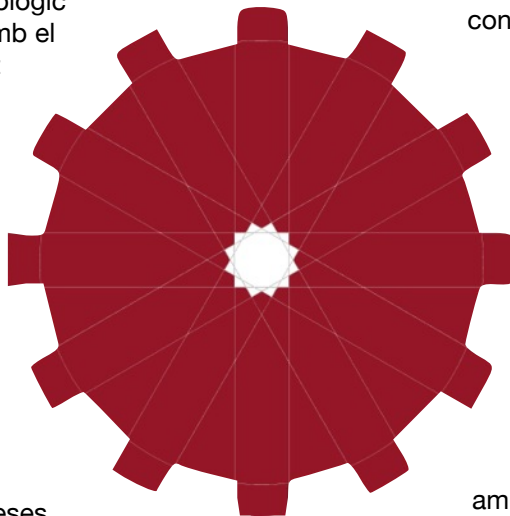
- I en el context més immediat l'acompanyament en la lluita i combat per la Derogació de les actuals Reformes Laborals i de Pensions.

Aportació de la Cèl·lula de Terrassa

Aportació al punt 6

Pàgina 25: En el punt 6.1 de Moviment obrer entenem que és extremadament confús i que falta la següent anàlisi sindical i de composició de la classe obrera:

"El moviment sindical com el moviment obrer en el seu conjunt es troba en una crisi profunda derivada de diversos factors com són; la pèrdua de consciència de classe i d'organització, l'alt nivell d'atur després d'una dècada de capitalisme popular. El moviment sindical a Espanya des de la transició s'ha basat en la negociació col·lectiva i la concertació social amb una gran cobertura al conjunt dels treballadors tot i tenir una afiliació sindical baixa, ja que es negocia per representativitat en els comitès d'empresa a nivell de convenis i en les taules de diàleg social. En els últims anys hi ha una estratègia clara de sistema d'acabar amb els convenis i del que anomenem "estat del benestar" que no és més que la part social de l'estat conquerit a Europa per la por al teló d'acer. Derivat d'això hi ha un assetjament i enderrocament contra els sindicats de caràcter confederal per implantar un sindicalisme de tipus

anglosaxó (Sindicats grocs, sindicats corporatius i independents).

Els comunistes sempre hem defensat la unitat dels treballadors en sindicats de masses i de classe i ara no pot ser d'altra manera.

Si ens centrem en el sindicat de CCOO hem d'analitzar els canvis que s'han produït des Fidalgo fins ara que no són pocs. En els 90 i 2000 els sindicats van engreixar les seves plantilles fins a l'excés via subvencions i es va caure en pràctiques poc defensables, el que ha portat al col·lapse en alguns casos quan aquest model entra en crisi i han de prendre mesures per solucionar aquest despropòsit. El nostre partit ha estat en els òrgans de direcció del sindicat i coneixem aquest tema a fons.

Els comunistes hem de reforçar el sindicat de CCOO des de les millors pràctiques; democràcia des de les seccions sindicals, transparència, dependre dels recursos propis del sindicat i no sobrecarregar l'estructura de persones alliberades, participació dels afiliats, etc .. “.

Aportació de Badalona al punt 4.3

"MOVIMENTS SOCIALS"

L'activisme dels i de les comunistes en els moviments socials forma part del nostra mateix ADN, és la nostra forma natural de treballar en i com ciutadania i té caràcter d'identitat al llarg de la nostra història.

Ho fem com aportació sincera i transparent a la causa de les reivindicacions justes, les lluites populars i les plataformes sectorial i ciutadanes, al costat d'altres persones i col·lectius en la diversitat ideològica i al marge de la pertinença partidista. Això, no significa que no hi aportem criteris, arguments i propostes en coherència amb les nostres posicions i les nostres polítiques.

Això esdevé un valor reconegut, transparent i públic.

La nostra participació no persegueix aquí la transmissió ideològica però tampoc no renuncia ni amaga el seu perfil polític legítim i enriquidor. Hi anem a aportar

suports i a sumar les nostres idees i propostes, colze a colze, sumant en la diversitat i sense apriorismes ni sectarismes.

D'aquí s'explica el nostre prestigi com a militants socials dins les lluites i el bon reconeixement conreat a força de treball que han estat la norma habitual.

No es tracta per tant d'instrumentalitzar els moviments socials i denunciem els intents de qui vulgui usar-los com a corretja de transmissió o qui pretengui parasitar-los amb objectius i formes partidistes o de “part” alienes al seu caràcter plural i independent.

La nostra tasca s'ha caracteritzat, i així ha de seguir més que mai, per no barrejar en el si de les mobilitzacions socials aspiracions particulars i/o electoralistes de persones, grups, col·lectius o partits que disposen dels seus mecanismes propis per a l'acció socio- política.

La nostra aportació a la CONFLUÈNCIA social és desinteressada, altruista, coherent, sincera, explícita, respectuosa -respectada i ideològica però no partidista, ni electoralista, ni oportunista al servei d'altres finalitats espúries o particulars.

La utilització indeguda dels moviments populars com a instrument de sigles polítiques és una vella temptació que s'ha demostrat finalment contraproduent i de curta volada per a qui l'ha volgut manipular. No ha estat, no és, ni ha de ser el nostre cas.

Aportació al Vallès Oriental

Aportació al punt 6

En aquest sentit cal que el Partit faci autocrítica sobre les seves dificultats als últims temps en la seva lluita en el Moviment Obrer. Cal aprofundir els debats i cohesionar tàctiques i estratègies. Avançar en aquest terreny és fonamental per aconseguir portar a la pràctica allò que proposem.